

LBRIS

We know
books

I. V. MARIE
CONSECINȚE
NEMURITOARE

Traducere din engleză de Alexandra Lica

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

LBRIS

We know
books

PARTEA I

CĂDEREA

1. WREN

Wren Loughy nu se obosise să încuie ușa dormitorului. Ajunsesese să accepte că era mai curând inutil să pretindă că lacătele ferecate și scuturile de protecție ar face vreo diferență. Era pur și simplu imposibil să evite inevitabilul. Așadar, când s-a trezit și a simțit cum două mâini îi astupau gura și pe nări îi pătrundea un iz familiar de mentă și lemn de santal, n-a fost atât de surprinsă.

De fapt, se aștepta la asta.

Ceea ce o tulbura era visul straniu cu mama ei pe care îl avusese cu doar câteva clipe în urmă. Întotdeauna i s-a părut bizar faptul că încă aveau capacitatea de a dormi și de a visa. Morții n-ar fi trebuit să viseze. Deși ea bănuia că nu erau morți – nu cu adevărat. Existau într-un spațiu de mijloc. Într-un spațiu paralel cu viața și moartea, cel aflat chiar în pragul nașterii și în zorii vieții de apoi.

Orice o fi însemnând asta.

Încerca să nu acorde prea multă importanță caracterului provizoriu al purgatoriului.

Prin draperiile străvezii se cernea o lumină palidă care se răspândea în semicerc pe tavanul năpădit de iederă. Wren a

clipit, acomodându-și privirea la întuneric, apoi și-a concentrat din nou atenția asupra intrusului.

Ochii familiari, de un cenușiu ca ardezia, ai lui Augustine Hughes pluteau deasupra ei cu o plăcere infatuată, iar colțul drept al buzelor i se curba într-un zâmbet încrezut.

— Sper că mă vei ierta pentru trezirea nepoliticoasă, Loughy, a spus el, analizându-i chipul cu o precizie riguroasă. Trebuia să mă asigur că n-o să țiți și-o să mă dai de gol. Știi tu... ținând cont de istoricul tău.

Wren a gemut iritată. Adevărul era că dobândise o oarecare reputație de a-i deranja pe ceilalți studenți ai Casei Pettyworth. Profesoarei Marigold îi fuseseră adresate numeroase plângeri cu privire la coșmarurile ei gălăgioase, care deseori îi trezeau și îi alungau din cămin pe ceilalți.

Era un defect... unul despre care până și ea putea recunoaște că trebuie remediat.

August s-a aplecat spre ea.

— Presupun că pot să-ți dau drumul fără să faci vreo scenă?

Wren a mijit ochii în chip de avertisment și a încercat să riposteze cu un șir de obscenități, însă cuvintele i-au fost înăbușite de mâna lui. În orice caz, mesajul a fost clar.

Nu forța lucrurile!

August a zâmbit și a lăsat mâna jos, însă a rămas cu trupul periculos de aproape de-al ei.

— Nu-i nevoie de cuvinte ostile. N-am venit aici ca să mă cert, draga mea.

— Atunci, poate că data viitoare poți să bați la ușă în loc să-mi trănțești mâna peste gură ca un criminal în serie dereglat! a scuiptat Wren cuvintele, dându-l laoparte.

Cămașa de noapte era suficient de groasă cât să nu se simtă stânjenită sub privirea critică a lui August când s-a ridicat din pat și s-a îndreptat spre fereastră.

A scos zăvorul și a deschis-o, lăsând aerul rece să adie în încăpere. Strălucirea argintie a Blackwoodului o învăluia în curenți delicați, dansând prin ceața densă a nopții. Ar fi ușor să confunde lumina eterică cu sclipirea lunii, însă Wren știa că nu-i așa.

Nu era nicio lună pe cerul nocturn. Niciun Pământ. Niciun univers. Nicio lume pe care a cunoscut-o cândva.

Niciunul dintre aceste lucruri nu exista la Blackwood.

Nu cu adevărat.

August s-a sprijinit de tăblia din lemn a patului, cu brațele încrucișate și fața schimonosită de veșnicul lui zâmbet îngâmfat. Purta uniforma obișnuită: pantaloni negri, o cămașă albă cu nasturi, cu mânecile suflecate peste mușchii antebrațelor, și o vestă neagră cambrată pe trunchi. Sub ochiul drept pielea îi era umbrită de o cicatrice minusculă, un detaliu ciudat care o intrigase mereu pe Wren, cu toate că nu și-a făcut niciodată curajul să întrebe cum o căpătase.

Rareori vorbeau despre vechile lor vieți. Și n-avea de gând să fie ea cea care începe.

În ciuda animozității dintre ei, Wren trebuia să accepte faptul că probabil l-ar fi considerat atrăgător pe August dacă s-ar fi cunoscut când erau în viață. Era chipeș la modul convențional, credea ea, cu maxilarul puternic și bucele brunete dezordonate. Lăsând deoparte faptul că era enervant de intimidant și se sustrăgea din majoritatea situațiilor cu ochii lui fumurii și accentul englezesc elegant. Poate că s-ar fi întâlnit întâmplător în vacanță. Și-l închipuia pe August lungit confortabil pe o plajă, cu mușchii umezi de sudoare și urme de loțiune solară lipite de pielea bronzată natural, în vreme ce se scălda sub razele calde ale soarelui.

Soarele.

Doamne, ce dor îi era de soare!

— Îți place ce vezi? a spus August, înclinând capul într-o parte. Pot să-ți desenez un portret, dacă vrei.

Wren și-a dat ochii peste cap

— Ce vrei?

— Sunt pe cale să ies la o plimbare la miezul nopții, a explicat el cu un aer degajat, împreunându-și mâinile la spate.

— Și te-ai gândit că aș fi interesată să te însoțesc pentru că...?

— Pentru că...

A scos inelul de argint pe care îl purta pe degetul arătător și, cu o mișcare rapidă, l-a aruncat în aer ca pe o monedă.

— Întâmplarea face să știu din surse sigure că în noaptea asta va cădea un nou student la Blackwood.

Wren a simțit cum tot corpul i se încordează automat. Exista o mare șansă ca August să blufeze, având în vedere că nu era tocmai cea mai demnă de încredere și serioasă persoană de la Blackwood, însă gândul era, chiar și așa, zguduitor.

Era binecunoscut faptul că sosirea unui nou student era un eveniment rar, care avea loc doar o dată la câteva decenii. La Blackwood totul funcționa cu precizia unui ceasornic; rareori existau devieri de la acest program. Academia se mândrea cu disciplina și echilibrul ei, cu păstrarea tradiției. Însă un student nou ajunsese deja aici cu mai puțin de un an în urmă, ceea ce însemna că, dacă August spunea adevărul... ceva se schimbase în program.

— Să spunem că aleg să te cred, a zis Wren. De ce naiba aș merge de bunăvoie cu tine să privesc asta?

— Of, Loughy! a chicotit August. Ești cea mai exasperant de competitivă persoană pe care am avut vreodată neplăcerea să o întâlnesc. Nu te purta de parcă creierul ăla frumos al tău nu-și face întruna griji!

— Nu-i adevărat!

Ba era.

— Te-ai gândit că poate proiectezi asupra mea propriile insecurități? Că tu ești cel care își face griji că alt student ar putea fi un călăuzitor mai bun decât tine?

Lui August i-a picat fața.

— Călăuzitor?

— Da, a răspuns ea, îndreptându-și umerii. Asta facem noi, nu-i așa?

— Nu.

Expresia feței lui s-a înăsprit când a făcut un pas înainte și lemnul vechi al podelei a scârțâit sub greutatea cizmelor de piele.

— Noi *culegem* suflete. Nu le ținem de mână și pășim în amurg împreună cu ele, a spus el, dând din cap dezaprobat. Doamne, Loughy! Credeam că ai învățat până acum.

— Nu asta am..., a început Wren, trăgând aer în piept.

Nu avea chef să înceapă una dintre obișnuitele lor debateri. Și sincer, *chiar* era curioasă. Nu se putea opune acelei părți inerent umane din ea care tânjea să știe mai multe. Care își dorea să înțeleagă mai profund tot ce se petrece în jurul ei.

S-a întrebat dacă acea parte avea să se stingă – *când* avea să se stingă.

— Uite! a oftat ea. Tot ce vreau să zic este că poate ne subestimăm amândoi propria curiozitate. Că poate amândoi ne dăm pe deplin silința să fim buni la ceea ce facem. Să fim cei mai buni. Că poate...

— M-am prins, a intervenit August, fluturând o mână în aer. Amândoi suntem niște nenorociți competitivi. Te-ai făcut înțeleasă.

Nenorociți competitivi. Era un fel de a spune. Wren credea că *dușmani de moarte* era un mod mai potrivit de a le descrie relația zbuciumată, dar nu s-a sinchisit să-l corecteze.

Din clipa în care Wren a murit și a căzut la Blackwood, August s-a infiltrat în existența ei ca o așchie săcâitoare,

usturătoare și inflamată, care nu putea fi smulsă indiferent cât de des ar fi încercat ea. Nu era sigură de ce alesese să o necăjească tocmai pe ea pentru restul eternității, dar se străduia să nu se preocupe cu deslușirea minții labirintice a lui Augustine Hughes.

Wren l-a împins din calea ei și a mers fără grabă către dulap. S-a îmbrăcat cu obișnuitul ei trenți negru și i-a aruncat o privire lui August prin oglinda de toaletă pătată. Începuse să parcurgă absent manualele vechi legate în piele care îi decorau numeroasele rafturi, trecându-și arătătorul peste cotoarele prăfuite.

— Cum poți să fii sigur?

— Să fiu sigur de ce? a întrebat el, fără să ridice privirea spre ea.

— Că a fost selectat un nou student, l-a lămurit Wren, strecurându-și subtil în buzunarul vestei pumnalul de argint preferat. E o abatere totală de la program. A trecut mai puțin de un an de când a intrat bobocul...

— Emilio, a spus August, terminându-i ideea. Da. Sunt conștient.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

August s-a oprit și s-a uitat peste umăr.

— Chiar îți e atât de greu să ai încredere în mine? Ar fi mult mai distractiv dacă n-ai mai pune atât de multe întrebări.

Wren știa că cel mai responsabil lucru ar fi să refuze. Ar fi ușor. Ar putea să-l dea afară din cameră, să se întoarcă în pat și să simuleze că, de fapt, nici nu o trezise. Dar dacă *într-adevăr* intra un student nou la Blackwood în seara aceasta, atunci era hotărâtă să afle mai multe.

— Bine! a oftat ea, făcând un gest spre ușă. Ia-o înainte! August a zâmbit triumfător.

— Așa mai vii de-acasă!

A pocnit din degete și ușa s-a deschis larg.

— După tine!

Wren nu i-a luat în seamă expresia satisfăcută de pe chip când a trecut pe lângă el.

O lumină portocalie se răsfrângea la intrare, iar în zecile de sfeșnice de fier ce decorau coridorul dansau flăcări. Un tapet de un stacojiu-intens, cu marginile dezlipite și uzate de vreme, căptușea coridorul îngust, răsucindu-se în fâșii zdrențuite. În jurul cornișei se strecuraseră fire subțiri de vegetație ca niște pânze de păianjen, întinzându-se spre tavan.

Pe măsură ce înaintau, Wren își trecea vârful degetului de-a lungul peretelui.

— Și... te-ai pregătit pentru examenul lui Calligan de mâine-dimineață?

August a ridicat din sprâncene și s-a uitat curios la ea.

— Loughy, dragă, încerci să faci conversație cu mine?

— Nu înc...

Wren s-a oprit dintr-odată, simțind cum o roșeață stânjenitoare i se furișează pe gât.

— Tu ești cel care m-a forțat să mă dau jos din pat!

August s-a rezemat de perete.

— Nu te-a forțat nimeni.

— Păi, nu e ca și cum mi-ai oferit prea multe opțiuni!

— Dumnezeu..., a zis el, trecându-și o mână peste față, enervat la culme. Ascultă! Încă poți să te întorci. Suntem doar la câțiva metri de camera ta. Ultimul lucru de care am nevoie este să faci să pară că eu sunt băiatul rău pentru că te-am invitat undeva.

În stânga lor s-a deschis scârțâind o ușă.

— Puteți să faceți liniște?

În prag stătea Maya Romero, din al cărei păr brunet, tuns băiețește, ieșeau fire zbârlite ca niște țepi.

— Știu că vouă vă este străină noțiunea de somn, dar majoritatea dintre noi încercăm să dormim.

— Scuze, Maya! a spus Wren, zâmbindu-i împăciuitoare. Tocmai mergeam la o plimbare.

— După ce s-a dat stingerea?

August a făcut un pas în față.

— E vreo problemă?

Maya a tresărit din instinct.

— Nu. Însă... un grup de Înălțați a fost văzut afară, în Curtea Principală. Au trimis cel puțin doisprezece studenți la reeducare.

Și-a lungit gâtul înainte și a privit agitată de-a lungul holului.

— Chiar cred că n-ar trebui să vă forțați norocul fix înainte de Decenal.

Wren a înjurat în barbă. *Bineînțeles*. Se îngrijorase atât de tare în legătură cu venirea noului student încât aproape uitase că în seara următoare avea să aibă loc ceremonia de deschidere. Dacă ar fi prinși... toate șansele ei la nominalizare s-ar duce pe apa Sâmbetei.

Odată la zece ani, studenții Academiei Blackwood erau evaluați în cadrul Festivalului Decenal. Numai unul dintre sutele de studenți de la academie era nominalizat, selectat cu atenție, în funcție de abilități și talente, de către director și de cei șase profesori ai școlii. Cel desemnat lua parte apoi la patru probe menite să-i testeze abilitățile magice. În realitate, probele reprezentau mai mult o formalitate. O tradiție la fel de veche ca Decenalul în sine. În toată istoria Blackwoodului, niciun candidat nu picase vreodată probele.

Deși mereu există riscul de a fi primul.

După ce se încheiau toate cele patru probe, candidatul primea dreptul de a alege: să absolve ca student și să devină în mod oficial Înălțat sau să se aventureze în necunoscut și să treacă în Lumea de Dincolo, odihnindu-și sufletul.

Pentru totdeauna.

Singura problemă era că nimeni nu știa cum arată Lumea de Dincolo. Era un joc de noroc. Un risc absolut.

Pentru Wren răspunsul fusese întotdeauna cât se poate de clar. Întrucât li se acorda libertate neîngrădită asupra magiei lor și erau eliberați de veșnicele îndatoriri de culegători, studenți Înălțați locuiau într-o clădire specială din campus și li se încredința responsabilitatea de a-i ajuta pe profesori să-și desfășoare orele. Și tocmai asta intenționa Wren să facă dacă avea să fie aleasă la Decenal.

Nu trebuia decât să găsească o cale de a-l înlătura pe August din ecuație.

— Nu vom fi prinși! i-a promis Wren. Ai cuvântul meu.

Maya a dat din cap și i-a lăsat să plece, fluturând din mână, buimacă de somn, apoi a închis ușa. August a pufnit și a pornit înainte, în timp ce Wren făcea tot posibilul să țină pasul cu el.

— Ar trebui să învețe să-și vadă de treaba ei, a mormăit el în șoaptă.

— De fapt, e chiar de treabă, i-a replicat Wren. Ai mai auzit expresia *de treabă* până acum, nu-i așa?

— Nu cred. Ai putea s-o folosești într-o propoziție?

— Ha-ha! Foarte amuzant, a zis Wren, dându-și ochii peste cap. Știi, *tu* ar trebui să înveți cum să fii un pic mai de treabă. Unii oameni încep să creadă că ești un cadavru ambulat. Doar un suflet frânt, fără emoții și sentimente.

August i-a zâmbit afectat, deși Wren putea să jure că a văzut în ochii lui cenușii o sclipire ce semăna cu regretul.

— Nu, scumpa mea Loughy. Dacă mi-aș fi pierdut toate sentimentele și emoțiile, ar însemna că sunt un Îmblânzitor. Și, cu toate că a avea putere nelimitată sună foarte *palpant*, mă tem că umanitatea mea e încă în mare măsură neștirbită.

Deocamdată.

Wren putea să și-l imagineze pe August ca membru al

Ordinului Îmblânzitorilor. Își imaginase asta de nenumărate ori până atunci.

Cu toate că locația exactă a Ordinului Îmblânzitorilor era un mister, se zvonea că se găsea undeva dincolo de periferia Blackwoodului, ascunsă în adâncul pădurii înconjurătoare, tănuțită de ramurile încovoiate și frunzișul putred. Îmblânzitorii se închinau unei forțe superioare, unei entități enigmatice cunoscute doar sub numele de Cel Lipsit de Suflet, care le acorda puterea de a se lepăda de partea lor umană și de a accesa magia umbrelor.

De-a lungul timpului, mulți studenți de la Blackwood au ales să riște și să treacă de porțile de fier în căutarea Ordinului Îmblânzitorilor, gata să sacrifice și fărâma de umanitate care le mai rămăsese în schimbul unei surse veșnice de putere. Însă, ca să devină Îmblânzitori, trebuiau să renunțe definitiv la acea parte umană din ei. La partea care le-a rămas chiar și după ce au ajuns la Blackwood. La cea careia îi era dor de casă. De conexiune.

Se spunea că, cu cât un Îmblânzitor crea mai multă magie a umbrelor, cu atât sufletul i se transforma mai mult, alterându-se și degradându-se până când devenea mai degrabă o umbră decât o ființă umană. Fără principii morale. Fără o conștiință care să-i îndrume deciziile. Umbrele îi degradau sufletul, nimicind fiecare frântură din persoana care a fost cândva.

Și odată ce era pe deplin nimic... nu mai exista cale de întoarcere.

— Ah, fă-ți creierul ăla să tacă! a spus August, râzând pe înfundate și întorcându-se după colț. Mai că aud de aici cum îți se învârt roțițele. Nu vreau cu adevărat să mă alătur Ordinului Îmblânzitorilor. Doar îmi place să te tachinez.

— Sigur. Mă bucur să aud că n-ai de gând să aderi la o sectă spălată pe creier. Vrei un premiu sau ceva? Poate o paradă?

— Nu-i nevoie, a spus August, rânjind peste umăr în timp ce se apropiau de ușile arcuite din lemn sculptat, de la intrarea în Casa Pettyworth. Singurul premiu pe care mi-l doresc este să-ți văd expresia feței când voi fi ales la Decenal.

— E o presupunere cam îndrăzneță din partea ta, nu crezi? a zis Wren, mascându-și furia cu un zâmbet impasibil. Probabil că nici măcar nu vei fi nominalizat. *Iarăși*. Câți ani au trecut, bătrâne? O sută, cel puțin?

A ridicat din sprâncene și a surâs mulțumită.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș face griji.

— Mai am timp din belșug, a mormăit August pe un ton defensiv. Majoritatea studenților încep să experimenteze Uitarea abia după *sute* de ani. Încă nu scapi de mine.

Wren s-a înfiorat când a auzit de infama tranziție, iar sentimentul de triumf pe care i-l dăduse replica ei înțepătoare a început să pălească.

Uitarea.

Era felul în care se păstra echilibrul la Blackwood, o parte a ordinii naturale. Când un student se afla de câteva sute de ani la Blackwood, încetul cu încetul începea să-și piardă amintirile din viața anterioară, semn că sufletul lui este pregătit să treacă în faza următoare. Odată ce studentul uita complet cine a fost în timpul vieții, era exclus pentru totdeauna de la Blackwood și trimis în Eter, unde avea să culeagă suflete rătăcite pentru tot restul existenței. Era și motivul pentru care studenții primeau săptămânal teme de cules, ca o modalitate de a se pregăti pentru datoria veșnică. Oricât de sumbru ar fi părut, nu era decât ciclul vieții de apoi – sau cel puțin așa susțineau profesorii. La Academia Blackwood erau tot timpul în jur de cinci sute de studenți, iar Uitarea era modul prin care școala se descotorosea de unii și primea alții noi.

Însă era și motivul pentru care toți își doreau cu disperare să fie nominalizați.

Decenalul era singura cale de a scăpa de sfârșitul inevitabil.

— Tu ai...

Wren a căutat cuvintele potrivite, însă răsuflarea i s-a poticnit în gât.

— Nu, i-a răspuns August, dându-și cumva seama ce anume încerca să-l întrebe. Amintirile mele sunt încă intacte.

— Asta e bine... Știi, nu-i așa? a spus Wren, fixându-l precaută cu privirea. Știu că amintirile pot fi dureroase, dar n-au cum să fie mai rele decât să-ți trăiești restul existenței culegând suflele rătăcite, într-o buclă eternă.

O expresie îndurerată a pus stăpânire pe trăsăturile lui August. Pentru câteva clipe tensionate, Wren a crezut că ar putea destrăma puțin zidul dintre ei, lăsând-o să arunce o privire în trecutul lui.

Dar el n-a făcut decât să scoată un chicotit răgușit și să zică:

— Păi, nu vom avea de ce să ne facem griji în privința asta, așa-i? Ținând cont de faptul că eu sunt preferatul la Decenalul de anul acesta.

— Și ce te face să fii atât de sigur?

— Faptul că mi-a spus-o însăși profesoara Marigold.

Wren și-a încleștat pumnii când a simțit cum în piept îi crește clocotind un val anticipat de mânie.

— Serios?

— Da, a zis August, apropiindu-se de ea. Te deranjează?

— Absolut deloc! i-a răspuns ea și a redus și mai mult spațiul dintre ei, sfidându-l. Având în vedere că nu e adevărat.

— Crezi că mint? a întrebat August, mai degrabă amuzat decât jignit.

— Sunt sigură că minți.

— Nu te-ai minți niciodată, draga mea. Pur și simplu duci lipsă de imaginație.

Wren a suspinat adânc, pierzându-și răbdarea.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Poate înseamnă că nu te gândești *cum* am obținut această informație, a spus August cu ochii cenușii sclipind de satisfacție. Ai fi surprinsă să afli ce poate face un mic impuls mintal.

Wren a scos un oftat de neîncredere.

— N-ai făcut asta!

August a rânjit victorios.

— Ba da, *am făcut-o*.

— Nu poți folosi magia psihică asupra unui profesor! a zis Wren cu respirația tăiată. E total împotriva regulilor!

— Haide, nu e chiar așa de dramatic cum pare! I-am dat doar un imbold. Un mic stimul care să o facă să vorbească.

— Ai pătruns în *mintea* ei!

August a arcuit o sprânceană.

— De când îți pasă de regulile de la Blackwood? Nu-mi aduc aminte să fi fost atât de virtuoasă săptămâna trecută, când ai folosit vraja de camuflare ca să te furișezi afară după ce s-a dat stingerea.

— Asta e altceva.

Wren nu era nevoită să ofere explicații. Adevărul era că deseori se trezea zvârcolindu-se în timpul nopții, chinuită de vise despre viața pe care o lăsase în urmă. Wren era la Blackwood de optsprezece ani. Tot atât timp cât trăise. Dar încă nu era în stare să reducă de tot la tăcere vocea din minte care râvnea la confortul de acasă. Dacă își dădea voie, încă își amintea de verile lungi în care se plimba de-a lungul țărmului, cu spuma mării adunându-i-se între degetele de la picioare. De aerul răcoros de toamnă care foșnea frunzele îngălbenite deasupra casei familiei sale de pe coasta centrală a statului Maine. De zilele cu ninsoare pe care le petrecea înfocolită lângă foc, ascultând Etta James și făcând fursecuri cu ghimbir.